

mol-toneart). I den langsomme 3. sats anes den karakteristiske tone i de senere romancer. Blæserne udnyttes ret selvstændigt efter inspiration fra tidens nye, europæiske forbilleder. Således i 4. symfoni, hvor de i 1. sats helt bemægtiger sig sidetemaet efter allerede at have spillet en virkningsfuld rolle i den kontrastrige indledning. I den langsomme sats anvendes klarinet; et for den tid ret nyt instrument, som Weyse åbenbart har haft til rådighed, omend dets diskret fordoblende funktion, som anført i covernoterne, kunne tyde på, at der var grænser for, hvad Weyse turde kræve af den pågældende musiker.

Denne og megen anden information af såvel detaljeret som perspektiverende art finder man i de fyldige og meget indsigtfulde covernoter, forfattet af Carsten E. Hatting, der også har forestået den videnskabelige revision af node-materialet, som er lagt til grund for disse nyindspilninger.

Der hviler over Schönwandts fortolkninger af Weyses symfonier en ro og en velafbalancerethed i orkestretsatsens nuancer. Selv i legato-passager prioriteres en fin lethed i detaljen. De elegante rytmiske forskydninger, der er med til at gøre denne klassiske musik interessant at lytte til også i dag, fremhæves kontrolleret, og indspilningerne har stor gavn af Kapellets fremragende træblæsere, der spiller på et niveau, Weyse ville have jublet over som alternativ til sin tids ikke altid lige professionelle musikere.

Generelt er indspilningernes tekniske kvalitet rimeligt tilfredsstillende – med 4. symfoni på cd nr. to som en uforståeligt dårlig undtagelse, hvor lyden i 1. sats er decideret flosset. I 2. sats af samme symfoni har en grov intonationsmæssig svipser fået lov at passere, ligesom nogle mislykkede klip i den sårbare trio-del af menuetten i 7. symfoni burde have været undgået.

Men opsummerende skal Schönwandts og Kapellets komplette indspilning af Weyses symfonier roses for sin generelt fine standard og hilses velkommen som en, i hvert fald set med danske øjne, interessant repertoirenghed på cd-markedet.

Thomas Michelsen

Niels W. Gade: Symfoni nr. 1 og 2. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9201. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 4 og 6. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9202. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 3 og 5. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent),

Elisabeth Westenholz (klaver). Dacapo DCCD 9004. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 7 og 8. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9301. (1 cd).

Denne første komplette danske indspilning af Gades symfonier blev færdigudgivet i 1993. Optagelserne er foretaget i 1980'erne, og fire af symfonierne (nr. 1, 2, 4 og 6) har tidligere været udgivet i den hedengangne Dansk Musik Antologi. Det er uundgåeligt at sammenligne de danske plader med det andet komplette sæt af symfonierne lavet af den estiske dirigent Neeme Järvi med Stockholms Sinfonietta på selskabet BIS: De svenske plader er indspillet samtidig med de danske, men udkom i samlet flok allerede i 1987.

Michael Schönwandt og Collegium Musicum kan være tilfredse med disse indspilninger. Det er „klassiske“ danske fortolkninger: ingen overdrivelser eller vulgaritet, men præget af fornuftige beslutninger – og fravær af den sidste smule klasse, som gør spillet internationalt.

Det er især meget tilfredsstillende, at Schönwandt altid finder de rigtige tempi. De er omhyggelige, men flydende og elegante. Specielt scherzosatserne er fine, med plads til den diskrete ømhed; aldrig den fornemmelse af ét-slag-i-takten, som man hører hos Järvi. En anden styrke ved Schönwandts sæt er, at han tager hvert værk på ordet og giver et ærligt bud på en fortolkning. Järvi er ekspert i at „røre i gryden“ med nogenlunde samme resultat, hvad repertoiret end er. Jeg foretrækker klart, at Schönwandt fremhæver symfoniernes forskellighed; det gør dem allesammen mere interessante, og symfonierne bliver ganske enkelt bedre musik. Eksempelvis virker nogle af de mere ukendte symfonier meget overbevisende i de danske indspilninger. Schönwandts og Collegium Musicums arbejde for symfonierne nr. 3, 6 og 7 gør disse undervurderede værker til sættets højdepunkter. Nr. 6 i g-mol, skrevet efter hustruens død og så åbenlyst tragisk, som

Gade magtede at skrive, har en vidunderlig artikulation og et højt engagement. Tredjesatsen er uimodståelig, helt modsat Järvis overfladiske og jappede udgave. Schönwandts holdning kommer også Symfoni nr. 2 til gode; det er et beskedent værk, men Schönwandt prøver ikke at gøre den til mere, end den kan bære. I stedet udviser han fin beherskelse og skærer udførelsen efter symfoniens næsten salonagtige charme. Collegium Musicum klatter dog for meget i spillet her, og det lyder som om, der ikke var tid til at tage de værste passager om ved optagelsen. Symfoni nr. 5 får også lov til at opvise sin særprægede charme, og Amalie Malling udfylder smagfuldt sin utaknemmelige rolle som ikke-solist.

Michael Schönwandt mangler aldrig engagement, men hans engagement er ikke altid af den slags, der får spillet til at flyde hos musikerne. Hans direktion lider undertiden af manglende smidighed, varme og kropslighed. Järvi har varmen til overmål og kammer ofte over i en uklædelig bralren. Til gengæld får han større farveglød frem af sit svenske orkester, og den intensitet kan man savne hos Schönwandt.

Bortset fra det sjuskede spil i symfoni nr. 2 er skuffelserne i Schönwandts sæt få. Symfoni nr. 1 får en tør og statisk førstesats, som mangler flugt og drama. Järvi er heller ikke vellykket her, han er håbløst forhastet, og dramaet bliver hult. I Symfoni nr. 4 bistår lydproduktionen Schönwandts meget kølige klang, og det er ærgerligt. Der er mest glød i tredjesatsen, men fløjten er stadig meget luftig og kold. I Symfoni nr. 7 er jeg overbevist om, at de første hundrededele sekund af den allerførste akkord er snuppet af, og det må være en fejl i den digitale redigering.

Lyden varierer på skiverne: Pladen med symfonierne nr. 1 og 2 og den med nr. 4 og 6 har samme tørre klang, hvor der gæses tæt på især violinerne. Koncertmesteren sidder nærmest på skødet af én, og orkestrets gode træblæsere er sat for langt tilbage i balancen. Det manglende rum i klangen får optagelserne til at virke lidt gammeldags (i dag foretrækker man meget større klangrum). Pladen med nr. 3 og 5 har mere rum og et bredere perspektiv, der klæder orkestret. Pladen med nr. 7 og 8 har derimod et uklart, svømmende klangrum og mindre gennemsigtighed. Balancen er bedre, men alt i alt er lyden ikke så god som på de tre øvrige plader.

Disse fire cd-plader var nogle af de første,

som det statslige selskab dacapo fik udgivet, og præsentationen er præget af selskabets store byndervanskeligheder. Da jeg går ud fra, at Gade-symfonierne er nogle af de plader, der sælges flest af, synes jeg man skulle ofre en helt ny præsentation af disse tilfredsstillende indspilninger. De skingre cerise og babylyseblå cd-æsker med komponistnavnet „N.W. Gade“ (det kaldes han da vist ingen steder i verden!) har en kort og ligeegyldig ledsagetekst på engelsk, ingen oplysninger om indspilningssted og -tidspunkt, upræcise varighedsangivelser, fejl i opusnumre osv. Til internationalt salg er den samlede præsentation uantagelig. Nye booklets som de, der produceres fejlfrit af dacapo i dag, er påkrævet.

Med to komplette sæt af symfonierne på det internationale marked er spørgsmålet nu, om andre vil tage Gades symfonier op til pladeindspilning. Lavprismærket Naxos rumsterer efter sigende med planer om en udgave af de samlede symfonier (og dette selskabs salgstal er skyhøje), men komplette udgaver vil der nok ikke komme mange flere af foreløbigt. Til gengæld tror jeg ikke, det vil vare længe, før et velrenommeret udenlandsk orkester eller en dirigent med speciale i klassik og højromantik vil indspille en Gade-symfoni eller to. Hvem kunne ikke tænke sig at høre Harnoncourt, Roger Norrington eller Sandor Vegh dirigere Gade? Musikverdenen kaster sig i disse år hungrende over nyt, „gammelt“ repertoire, så jeg tror ikke, det er ønsketænkning.¹

Jens Cornelius

¹ DCCD 9201 og 9202 er tidligere anmeldt i *Dansk Årbog for Musikforskning* XVIII (1987), ligeledes sammenholdt med Stockholm Sinfonietta og Neeme Järvis indspilninger på BIS.